

РЕШЕНИЕ

№ 5325

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 28.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **4107** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба/именувана „касационна“/ с вх.№ 44-00-1590/21.04.23г на И. Ц. П. от [населено място] и с проц. представител адв. Т. против Решение № 109/28.03.23г на КЗД.

В жалбата се сочи, че Решението е проц. и мат. незаконосъобразно и необосновано, като се моли за отмяната му. Твърди се, че от мотивите на акта не става ясно защо според КЗД не е налице „тройния тест“. Оспорват се изводите на КЗД, че не е налице по-неблагоприятно третиране по признак „тормоз“ на база „лични убеждения“, доколкото жалбоподателката е изразявала становища относно незаконосъобразността на провежданите от МВР общ.поръчки. Само тя и прекият ѝ началник, заради изказваните от тях становище, са уволнени, като останалите служители от тази адм.единица са преназначени на други длъжности. Не е налице реално съкращаване на щата за длъжност „главен юрисконсулт“ при МВР, като такава длъжност има в МВР и към момента. Фактът, че предизвестие за уволнение ѝ е връчено от полицаи по време на почивката ѝ във В./т.е. по време на отпуск/, доказва дискриминационното отношение към нея. Претендира се непряка дискриминация, тормоз, както и пряка дискриминация по признаци „политическа принадлежност“ и „лични убеждения“, които претенции не са разгледани подобаващо от КЗД/която счита, че с обжалването на уволнението казусът е изчерпан/. В съд.заседание адв. Т. поддържа жалбата. В писмени бележки се сочи, че решението е недопустимо, доколкото не съдържа данни

в какъв срок и пред кого се обжалва. Настоява се, че жалбата е касационна/по чл.208 и сл. от АПК/, като КЗД е първа инстанция по казуса, а Съдът следва да се произнесе с окончателно решение като втора инстанция.

Ответникът КЗД не се представлява в съд.заседание. В писмени становища на юрк.К. и юрк.М. жалбата се оспорва като неоснователна и недоказана и моли за потвърждаване на Решението като правилно и законосъобразно по всички точки на чл.146 от АПК.Претендира се юрк.възнаграждение в размер на 200лв, оспорва се като прекомерен адв.хонорар на адвоката на жалбоподателката.Жалбоподателката не е доказала твърденията си пред КЗД/предвид док.тежест по чл.9 от ЗЗДискр/, като не е налице „тройния тест“, а не всеки междуличностен конфликт и неравно третиране са дискриминация.

Заинтересованата страна МВР се представлява от юрк.Т., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли за потвърждаване на Решението като правилно и законосъобразно, претендира се юрк.възнаграждение. Сочи се, че по естеството си доводите на жалбоподателката касаят незаконосъобразността на уволнението ѝ, но то е потвърдено на две съдебни инстанции. Жалбоподателката не е доказала пред КЗД твърденията си за осъществена дискриминация спрямо нея.В писмени бележки се допълва, че претендиращият признак „лични убеждения“ не е регламентиран в чл.4 ал.1 от ЗЗДискр. От друга страна признакът „убеждения“, т.е. право на мнение, влиза в самата дл.характеристика на жалбоподателката/тя по длъжност е следвало да изразява становища по законосъобразността на общ.поръчки в МВР/.Не се доказва от жалбоподателката и осъществяването на тормоз спрямо нея/заради политическата ѝ принадлежност- няма доказателства за такава, а и дър.служител е длъжен да е политически неутрален съгл. ЗДСл/, както и неравно третиране или нарушение на андискриминационното законодателство. Фактът на уволнението ѝ/потвърдено от Съда/, сам по себе си не води до извод за осъществен състав от ЗЗДискр.

Заинтересуваната страна М. Н. М. /Министър на вътрешните работи в процесния период/, се представлява в съд.заседание от адв. Л., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна и недоказана, претендира разноски.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу инд.адм.акт по см. на чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.Жалбата не е касационна и АССГ е първа инстанция по жалбата.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е назначена за дър.служител със Заповед № 8121К-6571/01.03.19г на Мл.М./Министър на вътр.работи/, след проведен конкурс, на длъжност „Главен юрисконсулт“ в отдел „Контрол по законосъобразност на общ.поръчки“ в дирекция „Общ.поръчки“ на МВР. Видно от длъжностната ѝ характеристика, задълженията ѝ са свързани изцяло с общ.поръчки, възлагани от МВР, вкл. даване на становища по тях. С ПМС № 273/25.10.19г се закрива цялата дирекция, поради което със Заповед № 8121К-14484/23.12.19г на Мл.М./Министър на вътр.работи/ е прекратено служебното ѝ правоотношение, считано от 01.01.20г/поради съкращаване на щата/.Самата жалбоподателка сочи в жалбата си, че до този момент 2 адм.звена в МВР са провеждали общ.поръчки, като след закриването на дирекцията- вече само 1 адм.звено в МВР възлага общ.поръчки.Видно от Доклада на Министър Мл.М. до МС- във връзка

с приемането на ПМСто, мотивът за приемане на ПМСто е оптимизиране щата на МВР и закриване на структури с еднакви и сходни функции.

Начало на адм.производство е сложено с жалба вх.№ 44-00-3974/03.12.21г на П. до КЗД, насочена срещу МВР, във връзка със Заповед № 8121К-14484/23.12.19г на Мл.М./Министър на вътр.работи/. Твърди се, че с тази Заповед за прекратяване на служебното правоотношение на П. поради съкращаване на щата се прикриват истинските мотиви за освобождаването ѝ от длъжност- политическата ѝ принадлежност/има ясни политически убеждения, различни от тези на действащата политическата власт към момента на съкращаването/, личните ѝ убеждения/свързани със законосъобразното провеждане на общ.поръчки по ЗОП/ и увреждане/поради непреназначаването ѝ впоследствие на друга длъжност в МВР, за разлика от другите съкратени служители/. Излагат се и доводи за незаконосъобразността на самото уволнение и за връчването на самата Заповед.

С Уведомление от 13.12.21г/връчено на 17.12.21г/, КЗД оставя жалбата без движение и дава указания на П. за отстраняване на нередовностите, вкл. да посочи ответниците, да уточни сочения признак „увреждане“/дали е налице медицински документ, че е лице с увреждане/, да уточни какво има предвид под признак „лични убеждения“/дали защитения признак „лично положение“ или защитения признак „убеждения“/.

С уточняваща жалба от 22.12.21г П. сочи, че: жалбата ѝ е срещу МВР/работодател/, представляван към него момент от Министър Мл.М.; под „увреждане“ има предвид „тормоз“, защото са ѝ нанесени имуществени вреди- останала е без работа и доходи; под „лични убеждения“ има предвид, че не е можела да откаже съгласуването на процедури по общ.поръчки, от които МВР ще понесе загуби, като така са били нарушени личните ѝ убеждения като юрист и професионалист.

С Уведомление от 07.01.22г/връчено на 19.01.22г/, КЗД отново дава указания на П.- да уточни сочения признак „увреждане“/дали е налице медицински документ, че е лице с увреждане/ и да уточни какво има предвид под признак „лични убеждения“.

С уточняваща жалба от 26.01.22г П. сочи, че: претендира пряка дискриминация под формата на по-неблагоприятното ѝ третиране спрямо останалите съкратени служители/те са били преназначени впоследствие на други длъжности в МВР, а тя и прекият ѝ началник от закритата дирекция-не/, като е понесла психологически и финансови загуби от съкращаването и това е нейното увреждане; претендира пряка дискриминация заради личните ѝ професионални убеждения /като юрист с проф.компетентност именно по ЗОП, който е депозирал пред МВР свои особени мнения по конкретни общ.поръчки/.

С Разпореждане на Председателя на КЗД с № 6/01.02.22г е образувана преписка №22/22г на КЗД, като е разпределена на 5членен състав, доколкото жалбата е срещу МВР/представлявано към него момент от Министър Мл.М./ и касае „тормоз“ и дискриминация по признаци „политическа принадлежност“ и „убеждения“.С Разпореждането на жалбоподателката е указана доказ.тежест по чл.9 от ЗЗДискр.

На 25.02.22г за жалбата е уведомено МВР/към този момент представляван вече от Министър Б. Р./.На 09.03.22г пред КЗД е депозирано Становище от ответника МВР: че с Решение № 3462/16.03.21г по д.№ 790/21г на ВАС -Заповедта за освобождаване от длъжност е потвърдена; че П. не е представила в изпълнение на чл.9 от ЗЗДискр-никакви факти в подкрепа на твърденията си за дискриминация и тормоз; П. е образувала дело пред АССГ – за обезщетение за уволнението ѝ, което дело е прекратено.

На 16.03.22г КЗД уведомява за жалбата в качеството му на ответник Мл.М./към този момент вече народен представител в 47то НС на РБ/С напомнително от 18.05.22г КЗД отново изисква становище на ответника Мл.М. по жалбата/такова няма депозирано/. С Доклад на Председателя на 5членния състав на КЗД за ответник е конституиран Мл.М./Министър на вътр.работи в процесния период/, а като заинтересована страна е конституирано МВР.

На 07.02.22г ответникът Мл.М. депозира отговор по жалбата: същата е неоснователна, доколкото ВАС се е произнесъл с окончателно решение за законосъобразност на уволнението и респ. можело ли е П. да бъде преназначена на друга длъжност без да се освобождава; служителите на МВР са длъжни да са политически неутрални, за което подписват декларация по чл.160 от ЗМВР/ако имат политическа принадлежност, изобщо не могат да заемат длъжност в МВР/.

Насрочено е открито заседание на КЗД за 08.02.23г, за което страните са призовани и отказват помирително производство, нямат доказ.искания. Постъпили са писмени бележки от страните. Постановено е обж. Решение № 109/28.03.23г на КЗД-върчено на жалбоподателката на 08.04.23г/жалбата до съда е от 21.04.23г/. В решението КЗД приема, че ответникът Мл.М./ Министър на вътр.работи в процесния период/ не е осъществил „тормоз“ и дискриминация по признаци „политическа принадлежност“ и „убеждения“ и жалбата с двете й уточнения се оставя без уважение.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от комп.орган, в кръга на правомощията му по закон, от 5членен състав, предвид твърденията в жалбата за дискриминация по повече от 1 признак.

Решението е в писмена форма, като съдържа фактически и правни основания и всички реквизити по чл.59 ал.2 от АПК.

Съдът намира Решението за проц.законосъобразност, тъй като:

1/ Видно от жалбата до КЗД и двете й уточнения, тя е насочена срещу МВР /като работодател/, представляван към него момент от Министър Мл.М./издал Заповедта за уволнение/. Работодател по см. на ЗМВР не е самото МВР, а Министъра/който и да е той/. Видно е от всички изложения на П., че жалбата й е свързана конкретно със Заповедта за уволнение, издадена конкретно от Министър Мл.М..Като ответник пред КЗД правилно е конституиран конкретния Министър М., издал Заповедта за освобождаването й /и явяващ се работодател към него момент и представляващ МВР/.

2/ Спазена е разписаната в ЗЗДискр и в АПК адм.процедура, правото на защита на никой участник не е нарушено/чл.26 и чл.34-36 от АПК/, изяснени са релевантните факти /чл.35 от АПК/- доколкото правилно е указано още в началото, че на осн. чл.9 от ЗЗДискр- доказ.тежест се носи от жалбоподателката. Доколкото същата не е ангажирала доказателства за факти, доказващи твърденията й от жалбата за тормоз и дискриминация по повече от 1 признака /напр. че другите съкратени служители са били преназначени, а тя и още 1 служител-не/, правилно КЗД не е обърнал доказ.тежест /Мл.М. да доказва, че не е извършил тормоз и дискриминация/ и КЗД се е произнесла на база само представените от жалбоподателката доказателства/че е депозирала становища по обществени поръчки/.

Съдът намира Решението и за мат.законосъобразно, тъй като:

1/ Правилно е образувана адм.преписка относно „тормоз“/изрично уточнено от П./ и

пряка дискриминация по признак „политическа принадлежност“ и признак „убеждения“. Уточнява се от П./след двукратни указания/, че тя няма физически увреждания. Поради което не следва да се преценява дискриминация по признак „увреждане“ по см. на ЗЗДискр /този защитен признак по ЗЗДискр има съвсем друго значение спрямо твърденията на П., че останала без работа и доходи и това е нейното увреждане/. След направени от П. уточнения/след двукратни указания/, правилно е преценено от КЗД, че под претенцията за дискриминация по признак „лични убеждения“ следва да се разбира претенция за дискриминация по защитения по ЗЗДискр признак „убеждения“ /доколкото не се твърдят факти, обуславящи защитения признак „лично положение“, а защитен признак „лични убеждения“ по ЗЗДискр не съществува/.

2/ Правилно фактическата обстановка е преценявана само на база доказателствата на П., доколкото тя не е обърнала доказ.тежест по чл.9 от ЗЗДискр./като представи доказателства за твърденията си за осъществен тормоз и пряка дискриминация по два признака/. Видно е и от заседанието пред КЗД, че П. няма доказ.искания/а е носител на доказ.тежест/. Така и не е доказано от нея, че други съкратени служители са били преназначени, а само тя и още 1- не. Не е доказала също така , че конкретни общ.поръчки са се провели и завършили, въпреки нейни отрицателни становища. Дори обаче да го беше доказала- по дл.характеристика в служебните ѝ задължения е именно даване на становища по общ.поръчки, като становищата ѝ могат и трябва да са предвид професионалната ѝ компетентност- в какъвто смисъл прецени.

3/ Не се сочи никъде от П.- каква е нейната политическа принадлежност/щом се чувства дискриминирана заради нея/.Това е логично, предвид забраната съгл. ЗМВР-служителите в МВР да имат политическа принадлежност.Твърдението ѝ за дискриминация по този признак освен недоказано, се явява е голословно,бланкетно и немотивирано като писмено твърдение/дори да не е подкрепено с доказателства/.

4/ Всъщност аргументите на П. са относно незаконосъобразността на самото уволнение/потвърдено от ВАС/, респ. относно непреназначаването ѝ на друга длъжност в МВР/разгледано от ВАС/, оставането ѝ без работа за известен период/и доходи/- предмет на прекратеното дело пред АССГ за обезщетение за уволнението.

5/ Щом с ПМС се закрива цяла дирекция в МВР/с цел оптимизиране на щата и премахване на съществуваща втора адм.структура, която се занимава с общ.поръчки в МВР/, е неоснователно да се твърди осъществена дискриминация спрямо само един служител от дирекцията/П./.

Решението не противоречи и на целта на закона, като жалбата е неоснователна.

При този изход на спора, на КЗД се дължат разноски по чл.143 от АПК-юрк.възнаграждение в мин.размер по чл.24 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП-100лв/претендиращият размер от 200лв не отговаря на фактическата и правна сложност на делото/.

При този изход на спора, на заинт.страна МВР се дължат разноски съгл. чл. 143 от АПК, доколкото Решението на КЗД е благоприятно и за МВР/отхвърлени са жалбата и уточняващите, а те визират и МВР/- юрк.възнаграждение в мин.размер по чл.24 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП- 100лв.

При този изход на спора, на заинт.страна Мл.М./Министър на вътрешните работи в проц.период/, се дължат разноски съгл. чл. 143 от АПК, доколкото Решението на КЗД е благоприятно за него. Дължимите разноски са договорен и внесен адв.хonorар

в размер на 1500лв/л.-221/- неоспорен като прекомерен от жалбоподателката.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ 44-00-1590/21.04.23г на И. Ц. П. от [населено място] против Решение № 109/28.03.23г на КЗД.

ОСЪЖДА И. Ц. П. от [населено място] да заплати на Комисия за защита от дискриминация сумата от 100лв разноски по делото.

ОСЪЖДА И. Ц. П. от [населено място] да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 100лв разноски по делото.

ОСЪЖДА И. Ц. П. от [населено място] да заплати на М. Н. М. от [населено място] сумата от 1500лв разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: